

NAPOMYKAĆ (6) *vb impf*

Pierwsze a oraz o jasne.

praes 3 sg napomykã (4). ◇ 3 pl napomykają (1). ◇ con [3 sg n by napomykało.] ◇ 3 pl m pers by napomykali (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI(XVIII) – XVII w. s.v. napomknąć.

Zachęcać, naprowadzać; occasionem a. ansam dare, ad oceasionem invitare, subinvitare, iter patefacere Cn [w tym: kogo (4)] (6) :

[napomykać do czego: y nie ieft nikt/ kogoby nie nápomykało do dania po wtore dobrodzieystwa to/ iż raz dał. SenekaGórn 189 (Linde).]

napomykać ku czemu (1): zá nieładzeniem/ zá niekárnością/ ktora niekárność nápomyka nie iáko ku złemu/ zá dwie lećie sílá fię złego ná broi GórnRozm H4.

napomykać na co (3): Niewierny też o tákich przelozonych/ którzyby ná grzechy/ ná złości/ nápomykáli zbrodnie/ á to karzą/ gdy do nich co przydźie GórnRozm D2; Nie fregość/ nie okrucieńtwo/ ludzi ná złości nápomyka/ ále złość ludzka vprzedzaiąca/ rodzi [...] okrutne kaźni. GórnRozm 13, D3v.

napomykać czym, ze zdaniem dopełnieniowym (1): widzi fię drugiemu/ że go [panie] tym [rozmową] nápomykáią/ áby fię wdał w co dáley GórnDworz Xv.

W przen [czego] (1) :

Zwrot: »ręki napomykać« (1): Otóz pierś nága lámá fię wyfmyka/ A rozgniewánéy ręki nápomyka. Tu tu záłości/ doday ręce mocy/ Niech tłucze pierśi dni całé/ y nocy. GórnTroas 13.

Synonimy: nawodzić, wzbudzać.

Formacje współrdzenne cf MKNAĆ.

Cf NAPOMYKANIE